1963
ଏପ୍ରିଲ୍ 22

କାନାଡ଼ା ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ କର୍ପୋରେସନ ଲିମିଟେଡ

ବନାମ

ୟୁ. ଭିଟ୍ଟଲ୍

(ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ,

ଏବଂ କେ. ସି. ଦାସ ଗୁପ୍ତା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ - ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟାଙ୍କ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତର - ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ପ୍ରୟୋଗ - କୌଣସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷେଧ ନାହିଁ - ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର 14), ଧାରା 33A ।

ଉତ୍ତରଦାତା, ଜଣେ ବ୍ୟାଙ୍କ କର୍ମଚାରୀ ଯିଏ ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥଳୀରୁ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟସ୍ଥଳୀକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33A ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ଆବେଦନରେ ସେ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ବଦଳି ଆଦେଶ ଅଭିସନ୍ଧିମୂଳକ ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ବିଧି ସମ୍ମତ ଟ୍ରେଡ ୟୁନିଅନ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଉତ୍ପୀଡ଼ନ କାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା । ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଆଦେଶ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଅନୁରୋଧକୁ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଭଳି ଜଣେ କିରାଣୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ବ୍ୟତୀତ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ତାହା ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକାରୀ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅଦାଲତକୁ ଆସିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ବ୍ୟତୀତ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ତାହା ବାହାରେ ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାକୁ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷେଧ କରିନଥିଲା । ଅଧିକନ୍ତୁ, ବ୍ୟାଙ୍କର ଆଦେଶ ଯଥାର୍ଥ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିବାରୁ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇନଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିବା ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରଭେଦ କରିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ରରୁ ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ବିରୁଦ୍ଧରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷେଧ ଥିବାବେଳେ, ଅନ୍ୟ

ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏପରି କୌଣସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷେଧ ନଥିଲା । ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ", ଅନ୍ୟ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଯଦି ବ୍ୟାଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ୱାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ, ତେବେ ଉତ୍ତରଦାତା ବର୍ଗର କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାଙ୍କଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଅଧିକାର ଛାଡିଥିଲା । ଏହାର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏହାର ମାନବ ସମ୍ବଳ କିପରି ବଣ୍ଟନ କରାଯିବ ତାହା ସ୍ଥିର କରିବା ବ୍ୟାଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ ଥିଲା । ଯଦି ବ୍ୟାଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ବଳି ନ ପକାଇ ଏହା କରାଯାଇପାରିବ, ତେବେ ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ଏଡ଼ାଇବାକୁ ହେବ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତାଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 755/1962 ।

ରେଫରେନ୍ସ ସଂଖ୍ୟା 1/1960ରେ ଅଭିଯୋଗ ସଂଖ୍ୟା 153/1961ରେ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ (କେନ୍ଦ୍ରୀୟ) ଅହମ୍ମଦାବାଦର 5 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1962 ତାରିଖର ଆଦେଶରୁ ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏନ୍. ଭି. ଫଡକେ, ଏସ୍. ଏନ୍. ଆଣ୍ଡଲେ, ରାମେଶ୍ୱର ନାଥ ଏବଂ ପି. ଏଲ୍. ଭୋହରା ।

ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏମ୍. କେ. ରାମମୂର୍ତ୍ତି ।

1963, ଏପ୍ରିଲ 22 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଆବେଦନ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33A ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନରେ ଅହମ୍ମଦାବାଦର ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ । ଆବେଦନକାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ଏକ ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ କମ୍ପାନୀ ଯାହାର ସମଗ୍ର ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତରେ ଅନେକ ଶାଖା ରହିଛି । ଉତ୍ତରଦାତା 14 ଜୁନ୍, 1951ରେ ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କର ସେବାରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1952 ରେ ନିଶ୍ଚିତ ହେବା ପରେ ଉଡିପିରେ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ପରେ ତାଙ୍କୁ ତ୍ରିଚୁରକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ନିବେଦନ ପତ୍ର ଉପରେ ଜୁଲାଇ 1956 ରେ ତାଙ୍କୁ ବମ୍ବେର ମାଣ୍ଡଭି ଶାଖାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । 20 ମେ,1961 ରେ ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାନାନ୍ତର ପାଇଁ ଆଉ ଏକ

1963
କାନାଡ଼ା ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ କର୍ପୋରେସନ ଲିମିଟେଡ
ବନାମ
ୟୁ. ଭିଜଲ୍
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ପୁଣି ତ୍ରିଚୁରକୁ ଫେରାଇ ଦେଇଥିଲା । ଧାରା 33A ଅଧୀନରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ 26 ଅଗଷ୍ଟ, 1961ରେ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 20 ମେ, 1961ର ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଉ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ବମ୍ବେରେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଉ । ଆବେଦନରେ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଆଦେଶକୁ ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ବିଧି ସମ୍ମତ ଟ୍ରେଡ ୟୁନିଅନର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ପାଇଁ ହଇରାଣ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କରିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବିଧି ସମ୍ମତ ଦେୟରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ଆବେଦନ ବମ୍ବେ ସ୍ଥିତ ଜାତୀୟ ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ସମ୍ମୁଖରେ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କ ଏବଂ ଏହାର ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ସେତେବେଳେ ବିଚାରାଧୀନ ଥିଲା । ଜାତୀୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଏହି ଆବେଦନକୁ ସମାଧାନ କରିବା ପାଇଁ ଅହମ୍ମଦାବାଦର ଶ୍ରମ ଅଦାଲତକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର କୌଣସି ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଇନଥିଲା, କାରଣ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି, ସେବା ସର୍ତ୍ତରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇନଥିଲା, ଏବଂ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ, କେବଳ ବ୍ୟାବସାୟିକ ବିଚାର ଏବଂ ବ୍ୟାବସାୟିକ ଆବଶ୍ୟକତା କାରଣରୁ ଏହି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଆଦେଶ ବ୍ୟାଙ୍କ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରେ ନାହିଁ । ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କର କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାର ଅଧିକାର ଏତିକି ପରିସରରେ ସୀମିତ ଥିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପରି ଜଣେ କିରାଣୀଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ବ୍ୟତୀତ ରାଜ୍ୟ ବାହାରକୁ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେଉଁଥିରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଏପରି କୌଣସି ସମ୍ମତି ହୋଇନଥିବା ଦର୍ଶାଇ, ଏହା ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଥିବା ସ୍ଥାୟୀ ଆଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ କିରାଣୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଏହା ବ୍ୟାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଥିଲା, ଏହି ଧାରଣା ଉପରେ

ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଏହା ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କଲେ ଯେ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କିରାଣୀଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବା ବ୍ୟତୀତ ବ୍ୟାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିକଳ୍ପ ନଥିଲା କି, ଯେଉଁଥିରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଏହା ବ୍ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇପାରି ନଥିଲା । ଅଦାଲତ ଏହି ଅଭିଯୋଗକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସଂଘ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ତେବେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର ସେବା ସର୍ତ୍ତାବଳୀକୁ ଭୌତିକ ଭାବରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ ବୋଲି ମତ ରଖି ଅଦାଲତ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଆଦେଶ ବାତିଲ କରିବାକୁ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କୁ ମାଣ୍ଡଭି ଶାଖାକୁ ପୁନର୍ବାର ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାକୁ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବିରୋଧରେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଏବେ ଆବେଦନ କରିଛି ।

ସ୍ଥାନାନ୍ତର ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଏହିପରି:

"ଆମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ସାଧାରଣତଃ ଏହି ନୀତି ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ଦକ୍ଷତା ସହିତ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣକୁ ସର୍ବନିମ୍ନ ସୁସଙ୍ଗତ ସୀମିତ ରଖିବା ଉଚିତ । ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଅଧସ୍ତନ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ, ସାଧାରଣତଃ କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ଯଦି କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୁଏ, ତେବେ ସେପରି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆମେ ଆହୁରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ ଯେ ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତିରେ ଆସୁନଥିବା ଶ୍ରମିକଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ, ଯଥାସମ୍ଭବ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେଉଁଥିରେ କର୍ମଚାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଅବଶ୍ୟ, ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ବ୍ୟତୀତ ।"

ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଆବେଦନକାରୀ-ବ୍ୟାଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା କିମ୍ବା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ ଯେ ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଶିଳ୍ପ ବିବାଦ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33 (2) ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ବ୍ୟାଙ୍କର ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ "ସ୍ଥାୟୀ ଆଦେଶ" ଅଟେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣର ଫଳାଫଳ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସେବା ସର୍ତ୍ତରେ ଏକ ଭୌତିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ।

ଏହି ଆବେଦନକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଦୁଇଟି ଯୁକ୍ତି ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି । ପ୍ରଥମଟି ହେଉଛି ଯେ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ଏହା ଭାବି ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତିରେ ନଥିବା କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ କେବଳ ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ବ୍ୟତୀତ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ କର୍ମଚାରୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ତାହା ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷେଧ କରିଛି । ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ନିର୍ମାଣ ଉପରେ, ଏହା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ କେବଳ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏହିପରି ସ୍ଥାନାନ୍ତରରୁ ଦୂରେଇ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ବ୍ୟାଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଥିଲା, ସେଠାରେ ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ଏପରି ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାରେ ବାଧା ଦେଇନଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟାଙ୍କ ନିଜର ବ୍ୟବସାୟ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ଏହି ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିଥିବା ଦାବି କରିଥିଲା ଏବଂ ଏହା ସଚ୍ଚୋଟତାର ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବା ଜଣାପଡ଼ିଥିଲା, ସେତେବେଳେ ଏହା ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ ଥିଲା ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

ଆମ ମତରେ, ଏହି ଉଭୟ ଯୁକ୍ତିରେ ଯଥେଷ୍ଟ ବଳ ରହିଛି । ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବ ଯେ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ସମୟରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିବା ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟକୁ ଦର୍ଶାଇଥିଲା । ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା ଯେ ସାଧାରଣତଃ କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ବିରୁଦ୍ଧରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷେଧ ଥିଲା । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି "ଯଦି କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହେଉଛି, ତେବେ ସେଗୁଡିକ ଏହିପରି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।" ଏହି ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଏହା କୁହାଯାଇ ନଥିଲା ଯେ, "ଯେତେଦୂର ସମ୍ଭବ, ଏପରି ବଦଳି ହୋଇଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।" ଏହା ଦେଖିବା ସହଜ ଯେ ଏଠାରେ ନିଷେଧ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ନଥିବା ଶ୍ରମିକଙ୍କ ମାମଲା ଉପରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ଯାଆନ୍ତି, ନ୍ୟାୟାଧିକରଣର ସଦସ୍ୟ ତଥାପି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଭିନ୍ନ ଭାଷା ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ "ଯଥାସମ୍ଭବ" ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡିକୁ "ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ କୌଣସି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେଉଁଥିରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଅବଶ୍ୟ, ତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ବ୍ୟତୀତ" ପ୍ରାରମ୍ଭ କରନ୍ତି । "ଯଥାସମ୍ଭବ"

ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକୁ ଅଣଦେଖା ନକରି ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷେଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଏହି ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟାବସାୟିକ ସ୍ୱାର୍ଥର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ବ୍ୟାଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ସ୍ୱେଚ୍ଛାକୃତ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଯେଉଁ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ତାହା ବାହାରେ ଥିବା ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ଏଡ଼ାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ, ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ସମ୍ଭବ ଏହାକୁ ଏଡ଼ାଇବା ଉଚିତ ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କେବଳ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସମ୍ମତିରେ କରାଯାଇପାରିବ ବୋଲି ରାୟ ଦେବାରେ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ସେହି ଖଣ୍ଡର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ସମ୍ମତି ସହିତ ଏହିପରି ସ୍ଥାନାନ୍ତର ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରାଯାଇପାରିବ, ନଚେତ୍ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ଏଡ଼ାଇବା ଉଚିତ୍ ।

ଏହା ଆମକୁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଆଣିଥାଏ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ମହାରାଷ୍ଟ୍ର ରାଜ୍ୟ ବାହାରକୁ, ଯେଉଁଠାରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରକୁ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁଠାରେ ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରି ଆବେଦନକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶର ଉଲ୍ଲଂଘନ କରିଥିଲେ କି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଏହା ମନେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ଭାଗରେ ଯେଉଁ ବ୍ୟାଙ୍କର ଶାଖା ରହିଛି, ସେହି ବ୍ୟାଙ୍କ୍ ନିଜର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାନବ-ଶକ୍ତିକୁ ଏହି ଶାଖାଗୁଡ଼ିକର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ନିଜର ବ୍ୟାବସାୟିକ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହି ବିଭିନ୍ନ ଶାଖାଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ବଣ୍ଟନ କରିଥାଏ । ସର୍ବୋତ୍ତମ ଫଳାଫଳ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଶାଖାରୁ ଅନ୍ୟ ଶାଖାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ । ବ୍ୟାଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ୱାର୍ଥ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବେଳେବେଳେ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇପାରେ ଯେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେଉଁଥିରେ ଜଣେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କର୍ମଚାରୀ ପୂର୍ବରୁ ନିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଆମେ ଉପରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛୁ ଯେ ଅଧସ୍ତନ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତିରେ ନଥିବା ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କୁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ଲାଭ ପାଇଁ ବଣ୍ଟନ କରିବାର ବ୍ୟାଙ୍କର ଅଧିକାର, ଯଦିଓ ଏଥିରେ ରାଜ୍ୟ କିମ୍ବା ଭାଷା କ୍ଷେତ୍ର ବାହାରେ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇପାରେ ଯେଉଁଥିରେ ଜଣେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶ୍ରମିକ ସେବା କରୁଥିଲେ, ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା, କେବଳ ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଯେ ଏହିପରି ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ଏଡ଼ାଇବାକୁ ପଡିବ, ଯଦି ବ୍ୟାଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ତ୍ୟାଗ ନକରି ସେମାନଙ୍କୁ ଏଡ଼ାଯାଇପାରିବ । ବ୍ୟାଙ୍କର ପରିଚାଳନା ଏହାର ମାନବ-ଶକ୍ତିକୁ କିପରି ବଣ୍ଟନ କରାଯିବ ଏବଂ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ଏଡ଼ାଯାଇପାରିବ କି ନାହିଁ ତାହା ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ ସ୍ଥିତିରେ ଅଛି

1963
କାନାଡ଼ା ବ୍ୟାଙ୍କିଙ୍ଗ କର୍ପୋରେସନ ଲିମିଟେଡ
ବନାମ
ୟୁ. ଭିଟ୍ଟଲ୍
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଦାସ ଗୁପ୍ତା

। ଶିଳ୍ପ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ଏବଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ଉପଲବ୍ଧ କରାଯାଇ ପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣଗୁଡ଼ିକ ଏହି ପ୍ରକାରର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଉପଯୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସାଧାରଣତଃ ଶିଳ୍ପ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଚାର ସମୟରେ ବ୍ୟାଙ୍କର ପରିଚାଳନା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଉପସ୍ଥାପନକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ ହେବ ଯେ ଏକ ଆକ୍ଷେପିତ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କେବଳ ଏଥିପାଇଁ କରାଯାଇଛି କାରଣ ଏହା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଲା । ଏହି ବିବୃତ୍ତିର ଏକମାତ୍ର ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେଉଛି, ଯେଉଁଠି ବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କାରଣ ରହିଛି ଯେ ବ୍ୟାଙ୍କର ପରିଚାଳନା ଦୁରାଭିସନ୍ଧି ରଖି, ଉତ୍ପୀଡନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଅନ୍ୟାୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଶ୍ରମ ଅଭ୍ୟାସ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଭିତିରି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି, ବ୍ୟାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟିକ ସ୍ୱାର୍ଥ ସହିତ ଜଡିତ ନଥିବା ଏପରି ସ୍ଥାନାନ୍ତରର ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ପରିଚାଳନାର ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରତି ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କର ଆପତ୍ତିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ସଂଘରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସଂଘର ଶ୍ରମିକମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ପରିଚାଳନା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନୀତି ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା ବୋଲି ଅଭିଯୋଗକାରୀଙ୍କ ଅଭିଯୋଗକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ନଥିଲା । ଏହି ଅଭିଯୋଗଗୁଡିକ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ ବୋଲି ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାରେ ଆମକୁ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବୋଲି କିଛି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ, ତାଙ୍କ ସେବାର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇଥିଲା କି ନାହିଁ, ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ବିଚାର କରି ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ସ୍ଥାନାନ୍ତର କର୍ମଚାରୀ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ୟାୟ ବୋଲି ମନେହୁଏ । ଏହାର ସ୍ପଷ୍ଟ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ସ୍ଥାନାନ୍ତର କର୍ମଚାରୀ ଉପରେ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇବ । ଏହା ବାସ୍ତବରେ ସତ୍ୟ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଏକ ଅନ୍ୟାୟ ଶ୍ରମ ଅଭ୍ୟାସର ପରିପ୍ରକାଶ କରେନାହିଁ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ଏପରି ଭାବି ଯଥାର୍ଥ ନଥିଲେ ଯେ ବ୍ୟାଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥକୁ କୌଣସି କ୍ଷତି ନପହଞ୍ଚାଇ ତ୍ରିଚୁରକୁ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ଏଡ଼ାଯାଇ ପାରିଥାନ୍ତା ।

ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଛୁ ଯେ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ଥିବା ସ୍ଥାନାନ୍ତର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ "ସ୍ଥାୟୀ ଆଦେଶ" ଅନୁଯାୟୀ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରାଯାଇ ନଥିଲା ବୋଲି ବିଚାର କରି ଶ୍ରମ ଅଦାଲତ ତ୍ରୁଟି କରିଛନ୍ତି ।

ତେଣୁ ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, ଶ୍ରମ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିଛୁ ଏବଂ ଧାରା 33A ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ । ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଦେଶ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।